

„To je moc milé, Charlie,“ řekla opice trochu netrpělivě, „ale teď právě jdu obědvat.“ A s tím odskákala pryč.

Charlie zůstal sám. „Tak dobře,“ zašeptal a odletěl hledat kamaráda jinam.

Další jeho zastávka byla u žirafy. Sedl si na vysoký strom, ze kterého žirafa zrovna okusovala listí.

„Ahoj, já jsem Charlie, nový papoušek. Bydlím tamhle, v té kleci za rohem. Jsem tady teprve pár dní. Víš, že v Brazílii máme deštné pralesy a spoustu barev? A taky...“

Ale žirafa si mezitím lehla do trávy, zavřela oči a usnula.

„To snad není možné, ty už spíš?“ divil se papoušek. „Ale slunce je přece ještě vysoko na obloze!“ Povzdechl si, nešťastně zamrkal a odletěl pryč, ani nevěděl kam. Nakonec přistál na velké, tmavé skále.

Byl smutný a unavený.

„Proč se se mnou nechce nikdo kamarádit?“ posteskl si tiše a otřel si křídlem slzu, která mu sklouzla po tváři.

Ale právě v tu chvíli se skála pod ním začala hýbat! Charlie vylekaně poodlétl a zjistil, že se dívá přímo do očí nějakému velkému zvířeti.

„Ahoj,“ řekla skála.

Charlie se lekl, zamával křídly a schoval se do keře.

„Počkej!“ zavolalo za ním to zvíře. „Neboj se. Já ti neublížím. Chtěl bych být tvůj kamarád.“

Papoušek velmi opatrně vykoul zpoza křoví. „Opravdu?“

Hrošík Alan přikývl a usmál se na něj. „Když sis na mě sedl, trochu jsi mě lechtal na zádech,“ zasmál se tvor, který už teď jasně vypadal jako mladý hroch.

Charlie vyletěl z porostu a radostně kroužil kolem Alana.

„Jupí! Charlie má kamaráda!“

Samým nadšením udělal ve vzduchu salto a Alan mu zatleskal.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se papoušek, když sletěl zpět k novému příteli.

„Jsem Alan,“ usmál se hrošík.

